

Chrześcijanie coraz bardziej prześladowani

Ostatnio dochodzą do nas coraz bardziej niepokojące informacje o prześladowaniu chrześcijan na całym świecie. Wymownym tego znakiem były ataki terrorystyczne na chrześcijan w Iraku i Egipcie. W związku z tymi wydarzeniami zamieszczamy w naszym Serwisie kilka informacji, które mogą nam pomóc w bliższym zapoznaniu się z tym problemem. Przed nami Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan, w tym roku warto go ubogacić o intensywną modlitwę w intencji wytrwania w wierze dla prześladowanych chrześcijan oraz w intencji nawrócenia ich oprawców.

O. Adam Schulz SJ

* * * * *

Narasta prześladowanie chrześcijan

Współcześnie, w ponad 70 krajach na świecie, dochodzi do prześladowań chrześcijan. Oznacza to, że w co 3 kraju na świecie łamie się podstawowe prawo człowieka do wolności religijnej (zgodnie z art. 18 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka).

Około **70 milionów chrześcijan** zamordowano od początku pojawienia się chrześcijaństwa. Natomiast **45 milionów chrześcijan** zamordowano za wiarę w latach 1900-2000. Ta liczba stanowi **65%** wszystkich zabójstw od początku pojawienia się chrześcijaństwa.

Oznacza to, że w XX wieku: **1246** chrześcijan ginęło średnio każdego dnia, a **455.000** chrześcijan oddawało swe życie co roku..

150.000 - 170.000 zamordowanych rocznie chrześcijan jest liczbą „skromną”, chociaż, co oczywiste, nie można wobec niej przejść obojętnie. Odnośnie tego faktu, jest to liczba szacowana przez współczesne organizacje chrześcijańskie oraz świeckie (takie jak Pomoc Kościołowi w Potrzebie, Voice of the Martyrs, ICC, Release International, Word Evangelical Alliance, raport ONZ Human Rights Commission, raport waszyngtońskiego Centrum Wolności Religijnej (Council of Faith&International Affairs), Ontario Consultants on Religious Tolerance (OCRT)).

Są to szacunki, niemniej jest to liczba „bezpieczna”, to znaczy, zaniżona, ponieważ w takich krajach jak Erytrea, Afganistan, Somalia, Laos, Tadżykistan, Uzbekistan czy Kolumbia, gdzie nie ma jednoznacznego spisu ludności, „zawiruszenie się” 10.000 czy 20.000 osób to błahostka. Dyktatorzy, czy ludzie partii dość często ukrywają zabójstwa pod przykrywką tajemniczych zgonów w wyniku „wypadków”, „chorób”, „zaginięć”, zabójstw dokonywanych w celach, aresztach domowych (np. śmierć bp Johna Hana Dingxiana), obozach koncentracyjnych (w Chinach działa nielegalny handel narządami wewnętrznymi więźniów, przede wszystkim chrześcijan).

W Erytrei, w ciągu tygodnia, służby bezpieczeństwa potrafią zorganizować i przeprowadzić z pełnym sukcesem łapankę, w której do więzień wojskowych trafia 10.000 chrześcijan, ich los jest nieznanym, gdyż nikt się nimi nie interesuje, w związku z czym można ich bezkarnie zabić, zagłodzić, torturować, okaleczać, gwałcić.

Dziesiątki tysięcy chrześcijan mordowanych jest rocznie w Korei Północnej, a włączając w to pogromy chrześcijan w północnej części Nigerii (gdzie w ciągu jednego tygodnia ataków muzułmanów na chrześcijan ginie kilkaset osób), Sudanie (w tym kraju, podobnie jak w Etiopii i Somalii nadal krzyżuje się ludzie, armia pustynna prezydenta Al-Bashira - Janjaweed najeżdża wioski na południu Sudanu zamieszkałe przez chrześcijan i dokonuje masakr setek ludzi każdego miesiąca). W Pakistanie (zgodnie z tzw. prawem o bluźnierstwach kara śmierci obowiązuje za obrazę osoby Mahometa, a dożywocie za znieważenie Koranu, co tłum wściekłych fanatyków wykorzystuje do pozbycia się z sąsiedztwa chrześcijan); w Indiach (w pogromach w sierpniu 2008 r. z rąk hinduistów zginęło 100 osób). W Kolumbii dokonuje się egzekucji na katolikach, kapłanach, pastorach (liczby tego kraju są również zatrważające, wojna domowa zabrała już

40.000 istnień ludzkich), w Ugandzie (ale też w Sudanie oraz Demokratycznej Republice Konga) Armia Bożego Oporu (LRA) pod rozkazami Josepha Kony'ego w ciągu 20 lat wymordowała 100 tysięcy chrześcijan, w końcu na Filipinach (wojna domowa separatystów marksistowskich i islamskich zabiła do 40.000 chrześcijan), w Nepalu chrześcijanie masakrowani są z trzech stron: ze strony maoistów, hinduistów i buddystów, wszystko to sprawia, że liczba zabitych znowu się powiększa.

Exodus chrześcijan z Iraku (liczebność chrześcijan w Iraku w latach 80., jak podają dane z ostatniego spisu ludności z 1987 r., była zbliżona do 1,4 mln osób). Obecnie uległa ona gwałtownemu zmniejszeniu. Zgodnie z najnowszymi szacunkami waha się w okolicy 400.000 wiernych. Minimum 800.000 chrześcijan opuściło Irak po załamaniu się poziomu bezpieczeństwa publicznego, mającym miejsce po upadku reżimu Saddama Husseina). Oprócz faktu, że jest to największa migracja naszego tysiąclecia, dokonuje się ona w cieniu brutalnych zabójstw biskupów, kapłanów i świeckich, a więc ofiar wojny religijnej prowadzonej przez muzułmanów.

Wojny religijne na Sri Lance (w kraju funkcjonują, podobnie jak w 6 stanach Indii tzw. prawa antynawróceniowe, to znaczy, że buddysta nie może zmienić wiary) między hinduistami i buddystami są okazją do załatwiania swoich prywatnych spraw przez bandytów (mnisi buddyjscy dokonują zabójstw na kapłanach i pastorach).

Mało znane są, ponieważ zrzęcznie utajane, tzw. honorowe zabójstwa w świecie islamu (Afganistan, Algieria, Arabia Saudyjska, Bangladesz, Indonezja, Mauretania), zabójstwa te są ukrywane, ponieważ zgodnie z prawem zabicie apostaty nie należy do czynu podlegającego karze, jest nawet swoistym bohaterstwem.

Trwa eksterminacja katolików w Wietnamie (zabójstwa na zlecenie są również codziennością katolików w Wietnamie, o czym szeroko informuje katolicki portal informacyjny AsiaNews).

Ludobójstwo chrześcijan w Birmie (zgodnie z założeniem junty chrześcijańscy Karenowie mają zniknąć całkowicie z tych terenów), polityka „wielkiego głodu” dyktatora z Zimbabwe, Roberta Mugabe (ofiara padają przede wszystkim katolicy i anglikanie).

Zabójcza działalność w Egipcie fundamentalistów powiązanych z Al-Kaidą zatrzaża, ale przeraża przede wszystkim brak relacji mediów świata Zachodu, wielu dziennikarzy bowiem bagatelizuje te problemy, nie widząc jawnej eksterminacji setek tysięcy ludzi każdego roku oraz brak reakcji na te wydarzenia ze strony polityków.

Wypieranie chrześcijan z Ziemi Świętej, zabójstwa na zlecenie dokonywane przez Hamas w Strefie Gazy, czy na Zachodnim Brzegu Jordanu, betonowy mur rozbudowywany przez Izrael zamykający ich jak w klatce doprowadziły do tego, że w ciągu 60 lat liczba chrześcijan spadła do 1,5%.

Brak informacji to brak zaistnienia faktu, a przecież kraje prześladowań są całkowicie izolowane i zamykane dla zachodnich dziennikarzy. (dane: „Pomoc Kościołowi w Potrzebie”)

Sytuacja chrześcijan w świecie

200 milionów chrześcijan doznaje systematycznych i na ogół bardzo brutalnych prześladowań. Zaś różnym formom dyskryminacji poddawanych jest ponad 350 milionów naszych braci i siostr chrześcijan.

Kraje, w których dochodzi do krwawych prześladowań chrześcijan to:

Afganistan, Algieria, Arabia Saudyjska, Bangladesz, Bhutan, Birma/Myanmar, Chiny, Egipt, Etiopia, Erytrea, Indie, Indonezja, Irak, Iran, Korea Północna, Laos, Nigeria, Pakistan, Somalia, Sri Lanka, Sudan, Turcja, Wietnam, Zimbabwe.

Kraje gdzie dochodzi do represji i dyskryminacji chrześcijan w sferze publicznej:

Albania, Autonomia Palestyńska, Bahrajn, Bośnia i Hercegowina, Czad, Demokratyczna Republika Konga, Dżibuti, Filipiny, Izrael, Jemen, Jordania, Kambodża, Katar, Kazachstan, Kolumbia, Kongo, Kosowo, Kuba, Kuwejt, Liban, Libia, Malediwy, Malezja, Maroko, Mauretania, Nepal, Oman, Rosja, Ruanda, Senegal, Serbia, Syria, Tajlandia, Tadżykistan, Uganda, Uzbekistan, Wenezuela, Wybrzeże Kości Słoniowej.

Kraje gdzie dochodzi do zjawiska dyskryminacji chrześcijan to:

Boliwia, Francja, Hiszpania, Holandia, Kanada, Norwegia, Stany Zjednoczone, Szwecja, Wielka Brytania.

(dane: „Pomoc Kościołowi w Potrzebie”)

Raport OBWE o nietolerancji i dyskryminacji wobec chrześcijan w Europie

Chrześcijanie są dyskryminowani na Starym Kontynencie – wynika z opublikowanego dziś (12 grudnia 2010 r.) w Wiedniu raportu Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie. 40-stronicowa publikacja przedstawia ponad 200 zarejestrowanych przypadków nietolerancji, dyskryminacji i przestępstw kryminalnych – powiedziała Radiu Watykańskiemu autorka raportu z wiedeńskiego obserwatorium OBWE. Gudrun Kugler zwraca uwagę, że wolność religijna naruszana jest najczęściej w jej wymiarze publicznym i w mediach.

„Istnieje tendencja do wykluczania chrześcijaństwa z życia publicznego – powiedziała autorka raportu. – Np. usuwa się z debaty publicznej głosy chrześcijan, którzy wyraźnie określają swój światopogląd. W przestrzeni publicznej tendencyjnie likwiduje się chrześcijańskie symbole religijne. Ogranicza się prawa wierzących, jeśli chodzi o społeczny wymiar wolności religijnej. W mediach, w tym w literaturze i w filmie, prezentuje się negatywne i zniekształcone stereotypy wyznawców Chrystusa. Także we współczesnej sztuce ukazywane są obrażające uczucia religijne prace artystyczne” – dodała Kugler. (RV)

Modlitwa za prześladowanych chrześcijan

Boże, poprzez tajemnicze zrządzenie Twej Miłości,
pozwoiliłeś swemu Kościołowi uczestniczyć w cierpieniu Twego Syna,
wzmocnij nasze Siostry i Braci, którzy z powodu swej wiary są prześladowani.
Obdarz ich swoją mocą i wytrwałością, aby w każdym ucisku
pokładali w Tobie całą swą ufność, a w cierpieniu wiernie świadczyli o Tobie.
Podaruj im radość z uczestnictwa w ofierze Chrystusa
i obdarz pewnością, że ich imiona są zapisane w Księdze Życia.
Daj im siłę do naśladowania Chrystusa, która wesprze ich w dźwiganium Krzyża,
a w utrapieniu ustrzeże ich chrześcijańską wiarę.
Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

* * * * *

Benedykt XVI do dyplomatów: pokój wymaga pełnego poszanowania wolności religijnej

Do zdecydowanego kroczenia drogą ku autentycznemu i trwałemu pokojowi, wymagającemu poszanowania w całej rozciągłości prawa do wolności religijnej zachęcił Benedykt XVI polityków, przywódców religijnych i ludzi różnych środowisk. Papież przyjął 10 stycznia br. przedstawicieli 178 państw i organizacji międzynarodowych akredytowanych przy Stolicy Apostolskiej. Wśród nich była ambasador RP Hanna Suchocka.

Ojciec Święty nawiązał do niedawnych Świąt Bożego Narodzenia, podkreślając, że tajemnica Syna Bożego, który stał się człowiekiem niewątpliwie przekracza wszelkie ludzkie oczekiwania. "W swej absolutnej bezinteresowności to wydarzenie zbawcze jest autentyczną i pełną odpowiedzialnością na głębokie pragnienie serca. Prawda, dobro, szczęście, życie w pełni, którego świadomie bądź nieświadomie poszukuje każdy człowiek są mu ofiarowane przez Boga. Tylko Bóg odpowiada na pragnienie obecne w sercu każdego człowieka!" – podkreślił Papież.

Ojciec Święty zaznaczył, że „wymiar religijny jest niezaprzeczalną i niemożliwą do ograniczenia cechą ludzkiego istnienia i działania, miarą realizacji jego losu i budowaniu wspólnoty, do której należy. Dlatego, kiedy sama jednostka lub ci, którzy ją otaczają lekceważą

lub negują ten podstawowy aspekt dochodzi do zachwiania równowagi i konfliktów na wszystkich poziomach, zarówno na płaszczyźnie osobistej, jak i interpersonalnej”.

Benedykt XVI przypomniał, że kwestii wolności religijnej poświęcił swe orędzie na tegoroczny Światowy Dzień Pokoju. „W istocie bowiem pokój buduje się i zachowuje jedynie wówczas, gdy człowiek może swobodnie poszukiwać Boga i Jemu służyć w swoim sercu, w swym życiu oraz w swoich relacjach z innymi osobami” – stwierdził Ojciec Święty.

Następnie Papież dokonał przeglądu przestrzegania wolności religijnej w świecie, ubolewając, iż nazbyt często mamy do czynienia z jej kwestionowaniem czy pogwałceniami. Jednocześnie wyraził przekonanie, że społeczeństwo, ludzie odpowiedzialni za jego losy i opinia publiczna zdaje dziś sobie bardziej sprawę, że jest to poważne naruszenie godności i wolności człowieka religijnego. Przypomniał, iż kwestie te podnosił podczas swych pięciu ubiegłorocznych wizyt poza granicami Włoch oraz w związku ze Zgromadzeniem Specjalnym Synodu Biskupów dla Bliskiego Wschodu.

Mówiąc o sytuacji w tej części świata Benedykt XVI wezwał władze Iraku oraz przywódców muzułmańskich do podjęcia działań, aby zapewnić tamtejszym chrześcijanom bezpieczeństwo i możliwość wnoszenia swego wkładu w życie społeczne kraju. Wspominając niedawny atak na wspólnotę koptyjską w Egipcie Ojciec Święty wskazał na pilną konieczność, aby rządy tego regionu przyjęły, pomimo trudności i pogroźek, skuteczne środki ochrony mniejszości religijnych. Podkreślił, że chrześcijanie są rdzennymi mieszkańcami Bliskiego Wschodu, lojalnymi wobec swych ojczyzn i rzeczą naturalną jest korzystanie przez nich z wszelkich praw obywatelskich, w tym wolności sumienia, swobody sprawowania kultu, wolności w zakresie edukacji i nauczania a także korzystania ze środków społecznego przekazu.

Benedykt XVI wyraził też uznanie dla niektórych krajów Europy, domagających się od Unii Europejskiej zdecydowanych działań na rzecz obrony chrześcijan Bliskiego Wschodu. Papież przypomniał, że prawo do wolności religijnej nie jest w pełni stosowane tam, gdzie obejmuje ono jedynie ograniczoną gwarancję swobody kultu. Zachęcił, aby pełnemu zagwarantowaniu wolności religijnej oraz innych praw człowieka towarzyszyły programy, które "począwszy od szkoły podstawowej uczyłyby poszanowania wszystkich braci w człowieczeństwie". Odnosząc się do sytuacji na Półwyspie Arabskim, gdzie mieszka wielu imigrantów chrześcijańskich Benedykt XVI wezwał, by tamtejszy Kościół mógł dysponować właściwym strukturami duszpasterskimi.

Szczególną uwagę zwrócił Ojciec Święty na dramatyczną sytuację chrześcijan w Pakistanie oraz obowiązującą w tym kraju tzw. „ustawę o bluźnierstwie”. Zachęcił ponownie władze tego kraju, aby podjęły działania zmierzające do jej uchylecia, tym bardziej, że służy ona jako pretekst do niesprawiedliwości i przemocy względem mniejszości religijnych. „O tym jak bardzo zadanie to jest pilne świadczy tragiczne zamordowanie gubernatora Pendżabu: oddawanie czci Bogu powinno krzewić braterstwo i miłość, a nie nienawiść i podziały” – podkreślił Papież.

Odnosząc się do sytuacji w krajach Azji południowej i południowo-wschodniej Benedykt XVI wyraził ubolewanie, iż pomimo tradycji pokojowych relacji społecznych, dochodzi do dyskryminacji wyznawców religii mniejszościowych, a nawet tolerowania przemocy względem nich. „Pod tym względem ważne jest, aby dialog międzyreligijny sprzyjał wspólnemu zaangażowaniu na rzecz uznania i krzewienia wolności religijnej każdej osoby i każdej wspólnoty” – stwierdził Ojciec Święty.

Benedykt XVI zauważył, że przemoc wobec chrześcijan dotyka także Afryki, o czym świadczą ataki na miejsca kultu w Nigerii, kiedy celebrowano Boże Narodzenie.

Papież wskazał, że pogwałcenie wolności religijnej ma również miejsce w krajach, w których państwo uzurpuje sobie prawo do ścisłej kontroli, a nawet wręcz monopolu życia społecznego. „Trzeba, aby położono kres takim dwuznacznościom, tak aby wierni nie stawali w obliczu rozdarcia między wiernością wobec Boga a lojalnością wobec ojczyzny. Szczególnie proszę, aby wszędzie zagwarantowano wspólnotom katolickim pełną autonomię organizacji i wolność pełnienia swej misji, zgodnie z normami i standardami w tej dziedzinie” – powiedział Ojciec Święty kierując swe słowa szczególnie do przeżywającej trudne doświadczenia wspólnoty katolickiej w Chinach kontynentalnych. Zachęcił też władze Kuby do umocnienia i poszerzenia dialogu z Kościołem.

Benedykt XVI zauważył, że zagrożenia dla wolności religijnej istnieją również w krajach Zachodu. Chodzi zwłaszcza o te z nich, gdzie w imię pluralizmu dochodzi do coraz większego marginalizowania religii. „Istnieje tendencja do uważania religii, wszelkiej religii za czynnik pozbawiony znaczenia, obcy nowoczesnemu społeczeństwu a nawet destabilizujący i usiłuje się za pomocą różnych środków utrudniać jej wpływ na życie społeczne. W ten sposób dochodzi do sytuacji, w których wymaga się, aby chrześcijanie wykonując swój zawód nie uwzględniali swych przekonań religijnych i moralnych, a nawet działali w sprzeczności z nimi, jak na przykład tam, gdzie obowiązują ustawy ograniczające prawo do sprzeciwu sumienia pracowników służby zdrowia czy też prawników” – zauważył Ojciec Święty. W tym kontekście Papież wyraził zadowolenie z przyjęcia przez Radę Europy w październiku ubiegłego roku rezolucji chroniącej prawo pracowników służby zdrowia do sprzeciwu sumienia w obliczu pewnych działań wymierzonych poważnie w prawo do życia, takich jak aborcja.

Papież zauważył, że innym przejawem marginalizacji religii, a zwłaszcza chrześcijaństwa, jest usuwanie z życia publicznego świąt i symboli religijnych w imię poszanowania wyznawców innych religii czy też osób niewierzących. „Działając w ten sposób nie tylko ogranicza się prawo wiernych do publicznego wyrażania swej wiary, ale odcina się też od korzeni ożywiających głęboką tożsamość i spójność społeczną wielu narodów” – podkreślił Benedykt XVI. W tym kontekście Ojciec Święty podziękował rządowi, które poparły odwołanie Włoch w sprawie obecności krzyża w miejscach publicznych. Wymienił także episkopat, organizacje, stowarzyszenia a zwłaszcza Patriarchat Moskiewski oraz innych przedstawicieli hierarchii prawosławnej.

Papież wyraził zaniepokojenie projektami ustaw wymierzonymi w szkolnictwo katolickie i próby narzucenia monopolu edukacyjnego państwa, jak ma to miejsce w niektórych krajach Ameryki Łacińskiej. Zachęcił wszystkie rządy do krzewienia systemów wychowawczych respektujących prawo rodzin do decydowania o edukacji dzieci, inspirowanych się zasadą pomocniczości, która ma podstawowe znaczenie dla organizacji sprawiedliwego społeczeństwa. Zaznaczył, że zamachem na wolność religijną rodzin w niektórych krajach europejskich jest też narzucanie uczestnictwa w kursach edukacji seksualnej, przekazujących koncepcję osoby sprzeczną z wiarą i prawym rozumem.

Ojciec Święty wyjaśnił ambasadorom akredytowanym przy Watykanie, że Stolica Apostolska jest przekonana o bezzasadności mówienia o różnych stopniach nietolerancji religijnej, tym bardziej, że to właśnie akty nietolerancji wobec chrześcijan uznaje się za mniej poważne. Zaznaczył, że wolność religijna ma podstawowe znaczenie dla obrony praw i godności człowieka. Wskazał, na niebezpieczeństwo prób przeciwstawiania prawa do wolności religijnej domniemanym nowym prawom, aktywnie promowanym przez niektóre sektory społeczeństwa i włączanych do ustawodawstwa narodowego czy też dyrektyw międzynarodowych. „Są one w rzeczywistości jedynie wyrazem egoistycznych pragnień i nie mają swych podstaw w autentycznej naturze człowieka” – podkreślił Papież. Wskazał, że wolność religijna musi być stosowana i szanowana na każdym poziomie i wszelkich dziedzinach życia. W przeciwnym przypadku istnieje poważne niebezpieczeństwo popełnienia głębokich niesprawiedliwości wobec obywateli pragnących swobodnie wyznawać i praktykować swą wiarę.

Benedykt XVI zaznaczył, że krzewieniu wolności religijnej wspólnot katolickich służą także konkordaty oraz inne umowy zawierane przez Stolicę Apostolską z poszczególnymi państwami. Ten cel przyświeca również aktywność przedstawicieli dyplomatycznych Watykanu, akredytowanych w poszczególnych państwach, czy też przy organizacjach międzynarodowych. Przy tej okazji Ojciec Święty wyraził zadowolenie, że władze wietnamskie zgodziły się, aby wyznaczył on swego reprezentanta, wyrażającego troskę Następcy Piotra o tamtejszą wspólnotę katolicką. Podkreślił, że w minionym roku Stolica Apostolska zapewniła stałą obecność swego przedstawiciela w krajach Afryki, gdzie nie rezyduje nuncjusz.

Papież zapewnił, że religia nie stanowi problemu dla społeczeństwa, że nie jest ona czynnikiem niepokoju czy konfliktu. Powtórzył, iż Kościół nie dąży do osiągnięcia przywilejów. Nie chce też ingerować w sprawy obce swej misji, ale jedynie wypełniać ją w sposób swobodny.

Benedykt XVI podkreślił wkład wielkich religii świata w rozwój cywilizacji. Wskazał na przykład błogosławionej matki Teresy z Kalkuty, ukazującej światu, jak bardzo zaangażowanie rodzące się z wiary jest dobroczynne dla całego społeczeństwa. „Oby żadne społeczeństwo nie pozbawiało się dobrowolnie fundamentalnego wkładu, jaki stanowią zakonnicy i zakonnice oraz wspólnoty zakonne!” – zaapelował Benedykt XVI. Przypomniał, iż zapewniając w pełni wolność religijną „społeczeństwo może korzystać z dóbr sprawiedliwości i pokoju, które wynikają z wierności ludzi wobec Boga i Jego świętej woli”.

Ojciec Święty zachęcił wszystkich polityków, przywódców religijnych i ludzi różnych środowisk do wyruszenia na drogę wiodącą do autentycznego i trwałego pokoju, wymagającego poszanowania w całej rozciągłości prawa do wolności religijnej.

Należy zauważyć, że Stolica Apostolska należy do państw, które utrzymują relacje międzynarodowe z największą liczbą partnerów i ustępuje pod tym względem jedynie Stanom Zjednoczonym. Na początku XX wieku było ich jedynie około dwudziestu, a w 1978 r. – kiedy na Stolicę Piotrową kardynałowie wybrali Jana Pawła II było ich 84. Pod koniec pontyfikatu papieża-Polaka było ich już o 90 więcej – w sumie 174. Od tej pory Watykan nawiązał relacje z Czarnogorą w 2006 r., ze Zjednoczonymi Emiratami Arabskimi w 2007 r., z Botswaną w 2008 i wreszcie w 2009 – pełne relacje z Federacją Rosyjską. Wcześniej były to stosunki specjalne – obecnie taki status mają relacje z Organizacją Wyzwolenia Palestyny. Stolica Apostolska utrzymuje też więzy Unią Europejską oraz Suwerennym Zakonem Maltańskim oraz ma swych stałych przedstawicieli w głównych organizacjach międzynarodowych, jak np. ONZ, Rada Europy, FAO, UNESCO, itd., a także przy Lidze Państw Arabskich oraz Organizacji Jedności Afrykańskiej. Należy do państwa założycielskich OBWE.

Wśród państw, z którymi Stolica Apostolska nie ma relacji dyplomatycznych największym jest Chińska Republika Ludowa (nuncjatura po 1950 przeniosła się na Tajwan, gdzie od 1979 jest jedynie chargé d'affaires). W Europie jedynie w Kosowie nie ma przedstawiciela papieskiego. Wynika to z istniejącej kontrowersji na temat jego statusu państwowego. Nie ma też nuncjusza w szeregu krajów islamskich: Afganistanie, Arabii Saudyjskiej, Bhutanie, Omanie. Ponadto w Korei Północnej, na Malediwach, Tuwalu i Wietnamie. W niektórych krajach obecni są delegaci apostołscy (przedstawiciele przy lokalnych Kościołach, ale nie rządach). Są to Komory, Mauretania i Somalia w Afryce, oraz Brunei, Laos, Malezja i Birma w Azji. (KAI)

Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan (18-25 styczeń 2011)

„Trwali oni w nauce Apostołów i we wspólnocie, w łamaniu chleba i na modlitwie”

(Dz 2,42)

Kościół w Jerozolimie wczoraj, dziś i jutro

Dwa tysiące lat temu pierwsi uczniowie Chrystusa zgromadzeni w Jerozolimie doświadczyli zesłania Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy i zostali połączeni w jedno jako ciało Chrystusa. W tym wydarzeniu chrześcijanie wszystkich miejsc i czasów postrzegają swój początek jako wspólnoty wiernych, powołanych, by razem głosić Jezusa Chrystusa jako Pana i Zbawiciela. I chociaż ten najwcześniejszy Kościół Jerozolimy doświadczał trudności - zarówno wewnętrznych, jak i zewnętrznych - jego członkowie trwali wiernie we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwie.

Los współczesnego Kościoła w Jerozolimie jest odbiciem sytuacji pierwszych chrześcijan w Świętym Mieście. Aktualna wspólnota doświadcza wielu radości i smutków charakterystycznych dla pierwotnego Kościoła: niesprawiedliwości i nierówności oraz podziałów, ale również wiernej wytrwałości i świadomości silnej jedności między chrześcijanami. Kościoły Jerozolimy ukazują nam, co to znaczy dzisiaj zmagać się o jedność - nawet wśród wielkich trudności. Pokazują, że powołanie do jedności może znaczyć więcej niż puste słowa, że naprawdę może wskazywać drogę do przyszłości i pomagać w budowaniu niebieskiej Jerozolimy. Do urzeczywistnienia tej wizji potrzebne jest realistyczne spojrzenie na nas samych, albowiem ponosimy odpowiedzialność za podziały; są one skutkiem naszych działań. Musimy więc w naszej modlitwie prosić Boga, by zmieniał nas tak, abyśmy mogli aktywnie pracować dla jedności. Jesteśmy wystarczająco gotowi,

by modlić się o jedność, ale modlitwa nie może zastąpić działania - musi mu towarzyszyć. Wezwanie do jedności przychodzi w tym roku do Kościołów na całym świecie z Jerozolimy - od Kościoła-Matki. Świadomy własnych podziałów i potrzeby, by czynić więcej dla jedności Ciała Chrystusa, Kościół w Jerozolimie wzywa wszystkich chrześcijan, by ponownie odkryli wartości, które scalały pierwotną chrześcijańską wspólnotę w Jerozolimie - naukę apostołów, łamanie chleba i modlitwę.

Chrześcijanie Jerozolimy wzywają swych Braci i Siostry, by uczynili ten Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan okazją do odnowienia swojego zaangażowania w pracy na rzecz prawdziwego ekumenizmu, mającego swe korzenie w doświadczeniu pierwotnego Kościoła.

Materiały Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan w 2011 r. zostały przygotowane przez chrześcijan w Jerozolimie, którzy - jako temat wiodący - wybrali fragment z Dziejów Apostolskich: „Trwali oni w nauce Apostołów i we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwie” (Dz 2,42). Jest on wezwaniem do szukania inspiracji i odnowy, a także do powrotu do podstaw wiary pierwotnego Kościoła w Jerozolimie.

Jest wreszcie wezwaniem do przypomnienia sobie czasu, kiedy Kościół był niepodzielony. W ramach tego tematu zostały przedstawione cztery elementy stanowiące znaki pierwszej chrześcijańskiej wspólnoty, które są istotne również dla wspólnoty chrześcijańskiej dzisiaj - we wszystkich jej przejawach i miejscach.

Po pierwsze, słowo Boże zostało przekazane przez apostołów.

Po drugie, wspólnota (koinonia) była ważnym znakiem pierwszych wyznawców Chrystusa.

Trzecim znakiem pierwotnego Kościoła było świętowanie Eucharystii (łamanie chleba) - na pamiątkę Nowego Przymierza, które Jezus ustanowił przez swoją mękę, śmierć i zmartwychwstanie.

Czwarty aspekt - to wezwanie do nieustającej modlitwy.

Te cztery elementy są filarami życia Kościoła i jego jedności.

Chrześcijańska Wspólnota w Ziemi Świętej chciałaby nadać tym elementom szczególną wagę i zanosić do Boga modlitwy o jedność i żywotność Kościoła na całym świecie. Chrześcijanie Jerozolimy zapraszają Siostry i Braci z całego świata, by swą modlitwą dołączyli do nich w zmaganiu o sprawiedliwość, pokój i pomyślność dla wszystkich ludzi tej ziemi. Tematy ośmiu dni wspólnej modlitwy stanowią swego rodzaju podróż wiary:

Dzień 1: Kościół w Jerozolimie

Dzień 2: Wiele członków w jednym Ciele

Dzień 3: Jednoczy nas trwanie w nauce Apostołów

Dzień 4: Dzielenie się jako wyraz naszej jedności

Dzień 5: Łamać chleb w nadziei

Dzień 6: Umocnieni do działania przez modlitwę

Dzień 7: Żyć wiarą w zmartwychwstanie

Dzień 8: Wezwani do służby pojednania

Od swoich początków w Wieczerniku wspólnota wczesnochrześcijańska doświadcza łaski Ducha Świętego, która umożliwia wzrastanie w wierze i jedności, w modlitwie i w działaniu. Dzięki temu staje się ona naprawdę wspólnotą zmartwychwstania - zjednoczoną z Chrystusem w Jego zwycięstwie nad wszystkim, co nas dzieli między sobą i oddziela od Niego. Kościół w Jerozolimie, wzywając do pojednania nie tylko nasze Kościoły, ale też wszystkich ludzi, stał się latarnią morską nadziei, przedsmakiem niebieskiego Jeruzalem. Tą podróżą kieruje Duch Święty, który doprowadził pierwszych chrześcijan do poznania prawdy o Jezusie Chrystusie i napełniał pierwotny Kościół znakami i cudami, ku zdumieniu i refleksji tych, którzy je widzieli. Chrześcijanie Jerozolimy gromadzili się z oddaniem, by słuchać słowa Bożego obecnego w nauczaniu apostołów, by budować wspólnotę i świętować wiarę przez sakrament i modlitwę. Również dziś napełniona mocą i nadzieją zmartwychwstania wspólnota chrześcijańska świętuje Jezusowe zwycięstwo nad grzechem i śmiercią, a także ma odwagę oraz wizję bycia narzędziem pojednania, inspirując i zachęcając wszystkich ludzi do pokonywania podziałów oraz wszelkich przejawów niesprawiedliwości.

Dzień 1. przypomina przeszłość Kościoła-Matki w Jerozolimie, wskazując zarazem jego trwanie w Kościele dzisiejszych czasów na całym świecie i we wszystkich jego przejawach.

Przypomina nam o odwadze pierwotnego Kościoła, śmiało składającego świadectwo prawdy, jak również o potrzebie naszych wysiłków w celu zbudowania sprawiedliwości w Jerozolimie i na całym świecie.

Dzień 2. przypomina, że tak jak pierwsza wspólnota, połączona przez zesłanie Ducha Świętego, skupiała ludzi różnego pochodzenia, również dzisiaj Kościół w Jerozolimie reprezentuje bogatą różnorodność chrześcijańskich tradycji. Nasze wyzwanie na dziś to osiągnięcie jeszcze większej widzialnej jedności, z pokornym zaakceptowaniem odmienności w naszych tradycjach.

Dzień 3. przynosi spojrzenie na pierwszy istotny element jedności - słowo Boże poznawane przez nauczanie Apostołów. Kościół w Jerozolimie przypomina nam, że bez względu na podziały między nami, apostoelskie nauczanie przynagla nas do tego, by poświęcić siebie w miłości do innych i w wierności Kościołowi, który jest jednym ciałem.

Dzień 4. kładzie nacisk na dzielenie się - jako kolejny wyraz jedności. Ponieważ pierwsi chrześcijanie mieli wszystko wspólne, więc Kościół jerozolimski wzywa wszystkie Siostry i Braci, by dzielić wszelkie dobra z radosnym i hojnym sercem, by nikt nie pozostał w potrzebie.

Dzień 5. wyraża trzeci element jedności - łamanie chleba - który łączy nas w nadziei. Nasza jedność wychodzi poza Komunię Świętą; ona musi zawierać właściwe nastawienie do etycznego życia człowieka i wspólnoty jako całości. Jednak Kościół Jerozolimy przynagla chrześcijan, by połączyli się w owym łamaniu chleba już dzisiaj, ponieważ podzielony Kościół nie może z wystarczającym autorytetem i mocą wypowiadać się w sprawach pokoju i sprawiedliwości.

Dzień 6. przedstawia czwarty znak jedności - wraz z Kościołem Jerozolimy otrzymujemy siłę płynącą z modlitwy. Szczególnie Modlitwa Pańska wzywa wszystkich w Jerozolimie i na całym świecie, słabych i potężnych, by pracować razem na rzecz sprawiedliwości, pokoju i jedności, przybliżając nadejście królestwa Bożego.

Dzień 7. prowadzi nas poza cztery dotychczas przypomniane elementy jedności, ponieważ Kościół Jerozolimy radośnie ogłasza zmartwychwstanie nawet wówczas, kiedy musi znosić ból Chrystusowego krzyża. Zmartwychwstanie Jezusa jest dla chrześcijan w Jerozolimie nadzieją i siłą, która umożliwi im składanie świadectwa przez pracę na rzecz wolności i pokoju - w Mieście Pokoju.

Dzień 8. kończy naszą podróż wezwaniem od Kościołów Jerozolimy do szerszej postępy pojednania. Nawet jeśli chrześcijanie osiągają jedność między sobą, ich praca nie jest zakończona, ponieważ muszą pojednać się także z innymi. Dla Jerozolimy są to Palestyńczycy i Izraelczycy; w innych wspólnotach chrześcijanie są powołani do tego, by szukać sprawiedliwości i pojednania we własnym otoczeniu.

* * * * *

Benedykt XVI: Kościół dziś potrzebuje przed wszystkim duchowych ruchów

W książce „Światłość świata”, będącej wywiadem z Papieżem Benedyktem XVI na pytanie Petrea Seeewalda: „Czy Wasza Świątobliwość myśli, że Kościół katolicki mógłby rzeczywiście uniknąć Trzeciego Soboru Watykańskiego?” Ojciec Święty tak odpowiada: „Razem mieliśmy dwadzieścia soborów i na pewno kiedyś dojdzie do kolejnego. W tej chwili nie widzę przesłanek do zwoływania soboru. Myślę, że obecnie właściwymi instrumentami są synody biskupów, czyli całego episkopatu, który wspólnie poszukuje rozwiązań, spaja Kościół i zarazem go prowadzi. Pytanie, czy przyszedł już ten moment, aby zorganizować wielki synod, powinniśmy pozostawić przyszłości.

Obecnie potrzebujemy przed wszystkim duchowych ruchów, dzięki którym Kościół na całym świecie, czerpiąc z doświadczeń naszych czasów, a zarazem z wewnętrznego doświadczenia wiary i płynącej stąd siły, ustanowi drogowskazy i znowu postawi w centrum kwestię obecności Boga.” Zachęcamy do przeczytania całej książki.

Rewolucja francuska w Kościele

Francuscy katolicy nie godzą się na śmierć swego Kościoła – tak dziennik „La Croix” opisuje proces ratowania francuskiego katolicyzmu. Ten bowiem stoi przed prawdziwą katastrofą, w związku z trwającym od dziesięcioleci kryzysem powołań. Dziś umierają bądź odchodzą na emeryturę ostatnie pokolenia kapłanów sprzed kryzysu. I nie ma kto ich zastąpić. Kiedy w latach

90-tych kryzys po raz pierwszy zaczął zaglądać w oczy, ograniczono się do łączenia kilku parafii w jedną. Dziś już nawet to rozwiązanie nie zdaje egzaminu, bo na jednego kapłana przypada niekiedy po 60 kościołów. O dalszym łączeniu parafii nie może być mowy.

Obudzili się natomiast świeccy, którzy nie godzą się na zamykanie kościołów i nie chcą, by z ich codziennego krajobrazu zniknęły sakralne punkty odniesienia. Ten oddolny ruch jest obecny niemal we wszystkich diecezjach. Francuski episkopat postanowił go opisać. W jednym dokumencie zebrano więc różne inicjatywy, które podejmują świeccy dla ratowania swych kościołów. W większości wypadków sprowadzają się one do organizowania liturgii Słowa bez kapłana. Ale nie tylko. Przy wielu świątyniach powstały stałe zespoły świeckich, które na miejscu kontynuują misję Kościoła. Proboszcz zagląda do nich tylko sporadycznie, bo kiedy podlega mu kilkanaście czy kilkadziesiąt wspólnot, z konieczności staje się duszpasterzem wędrownym.

Jak wynika ze świadectw zamieszczonych w dokumencie francuskiego episkopatu, wielu biskupów stara się usankcjonować tę nową sytuację, nadając świeckim oficjalną misję. Dzieje się tak zwłaszcza w sytuacji, kiedy któraś z megaparafii w ogóle nie może już liczyć na nowego proboszcza. W diecezji Bayeux taki los spotkał już co ósmą wspólnotę. W takiej sytuacji kapłana zastępuje świecki koordynator. Nie pełni on oczywiście funkcji duchownych, lecz animuje jedynie życie parafii.

Zdaniem dziennika „La Croix” zmiany zachodzące we francuskich parafiach mają charakter rewolucyjny. Zmieniają one z konieczności naturę Kościoła, który w istocie bardziej opiera się na świeckich niż na kapłanach, bo tych po prostu nie ma i w najbliższych latach nie będzie. (RV)

* * * * *

Informacje

I Ogólnopolski Kongres Ruchu Apostolstwa Młodzieży

W Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Krakowie-Łagiewnikach zakończył się w niedzielę 12 grudnia br. I Ogólnopolski Kongres Ruchu Apostolstwa Młodzieży. W trzydniowym spotkaniu uczestniczyło ok. 50 delegatów z czterech diecezji, w których Ruch istnieje.

Podczas kongresu wybrano nowego moderatora generalnego Ruchu Apostolstwa Młodzieży, którym został ks. Paweł Kubani z archidiecezji krakowskiej. Kapłan podkreślił, że w Kościele wśród ruchów i stowarzyszeń nie powinno być konkurencji, ponieważ wszystkie mają za cel przybliżyć człowieka do Boga. Jednocześnie ks. Kubani poinformował, że jednym z założonych celów będzie podjęcie starań o przeszczepienie idei Ruchu do innych diecezji.

Początki Ruchu Apostolstwa Młodzieży sięgają roku 1973 i osoby kard. Karola Wojtyły, który pragnął włączyć w aktywne życie Kościoła młodzież pracującą i studentów niezaangażowanych w żadną formację.

2011 rokiem św. Maksymiliana Kolbego

Senatorowie Rzeczypospolitej Polskiej podjęli decyzję, że rok 2011 będzie Rokiem Świętego Maksymiliana Marii Kolbego. W dniu 14 sierpnia 2011 roku mija 70. rocznica męczeńskiej śmierci Świętego Maksymiliana Marii Kolbego, franciszkanina, który jest wyjątkową postacią w panteonie wielkich Polaków dwudziestego wieku. Maksymilian Kolbe był założycielem ruchu Rycerstwa Niepokalanej, który działa do dziś, pomagając wielu w ich wzroście duchowym.

Mamy nadzieję, że dzięki szczególnej opiece M. Kolbego w tym roku wesprze On swoim wstawiennictwem nasze wysiłki w dziedzinie nowej ewangelizacji, której był jednym z pionierów.

Przedstawiciele ruchów przygotowują ewangeliczne wideokomentarze

Wideokomentarze do Ewangelii na każdą niedzielę, od ponad roku, przygotowują przedstawiciele różnych ruchów, wspólnot i stowarzyszeń diecezji bielsko-żywieckiej. Filmy ze specjalnie zaaranżowanymi zdjęciami oglądać można na stronie wydziału ewangelizacji Kurii www.ewangelizacja.bielsko.pl oraz w Bielskiej Telewizji Internetowej. Ewangeliczne czytania komentują zaproszone przez ruchy osoby świeckie oraz kapłani z kraju i zagranicy.

Elżbieta Król-Cebulska, kierująca wydziałem ds. ewangelizacji, podkreśla, że pomysł, który zrodził się rok temu, trwa nieprzerwanie. „Chodzi o to, żeby przekazać ludziom, że można żyć

Słowem Bożym, będąc także osobą świecką. Ewangelia nie jest tylko dla księży, sióstr zakonnych czy zakonników. Komentarze są świadectwem, jak dane Słowo Ewangelii z niedzieli może być przeżywane praktycznie” – zauważa działaczka.

Filmy z 5-10-minutowymi komentarzami mają specjalny układ i scenerię, które podkreślać mają przesłanie ewangeliczne w odniesieniu do problemów współczesnego świata. Autorem zdjęć jest Rafał Zgód, absolwent Szkoły Filmowej w Łodzi.

Król-Cebulska zapewnia, że pomysłów nie brakuje i nowe komentarze do niedzielnych czytań ewangelicznych planowane są już z półrocznym wyprzedzeniem.

Liczni członkowie ruchów diecezji bielsko-żywieckiej są zaangażowani w życie społeczne, publiczne i zawodowe. Prowadzą oni m.in. szkoły, ośrodki pomocy społecznej, hospicja dla bezdomnych, centra dla młodzieży. Pracują we władzach lokalnych i samorządowych. Działalność ruchów ma przyczyniać się do odnowy życia chrześcijańskiego, odnowy duchowej wspólnot i całego Kościoła. (KAI)

Zmarł asystent kościelny Ruchu Rodzina Rodzin

We wtorek 4 stycznia 2011 roku po ciężkiej i długiej chorobie zmarł ks. Marek Krzysztof Szumowski. Ksiądz Marek miał 64 lat, z tego w kapłaństwie 36 lat. Był asystentem Ruchu Rodzina Rodzin, duszpasterzem akademickim, kapelanem szpitala oraz spowiednikiem sióstr.

We Mszy pogrzebowej, której przewodniczył kard. Kazimierz Nycz, oprócz rodziny i licznie obecnego duchowieństwa, wzięli udział przedstawiciele wielu ruchów i stowarzyszeń katolickich archidiecezji warszawskiej, z którymi współpracował ś.p. ks. Szumowski, m.in. Odnowy w Duchu Świętym, Ruchu Focolari, Rodziny Rodzin, Sodalicji Mariańskich, Spotkań Małżeńskich. Ogólnopolską Radę Ruchów Katolickich reprezentowała Regina Pruszyńska, wiceprzewodnicząca.

Nowy Asystent Narodowy Franciszkańskiego Zakonu Świeckich w Polsce

Pragniemy poinformować, że Ojciec Marek Przeczewski, Minister Prowincjalny Braci Mniejszych Kapucynów Prowincji Warszawskiej, mianował na prośbę Rady Narodowej O. Andrzeja Romanowskiego Asystentem Narodowym Franciszkańskiego Zakonu Świeckich w Polsce. Życzymy Ojcu Andrzejowi obfitych Darów Ducha Św. i wiele zapału w podjęciu posługi dla Wspólnoty Narodowej FZŚ w Polsce.

* * * * *

Kalendarz najbliższych spotkań ORRK

- 5 luty 2011 – Spotkanie Rady Programowej ORRK, godz. 10.30
- **19 luty – Spotkanie Odpowiedzialnych za Diecezjalne Rady Ruchów i Stowarzyszeń Katolickich, Dom Pielgrzyma „Amicus”, godz. 10.30**
- **16 kwietnia - Spotkanie Plenarne ORRK, godz. 10.30**

* * * * *

Publikacja Ogólnopolskiej Rady Ruchów Katolickich
01-015 Warszawa, Skwer Ks. Kard. Stefana Wyszyńskiego 6; serwis.orrk@tlen.pl
Redakcja: Krystyna Bolewska, Regina Pruszyńska, ks. Roberto Saltini,
O. Adam Schulz SJ (red. naczelny)